

De man die dood wilde

Helith

voor Marty en Michiel

De personages in dit verhaal zijn louter fictief. Iedere
gelijkenis met de werkelijkheid berust dan ook op toeval.

Schrijver: Helith

Coverontwerp: M.J. Dijkhuizen

ISBN: 9789461933461

Uitgegeven via: mijnbestseller.nl

www.helith.com

Print: Printforce, Alphen a/d Rijn

© Helith 2012

Hoofdstuk 1

Hij had de vrouw van zijn dromen destijds bij hem om de hoek ontmoet. Terwijl zij samen in de rij stonden, wachtend bij kassa drie, had hij haar spontaan aangesproken. Het was hem opgevallen dat de inhoud van het mandje met boodschappen op niet meer dan een eenpersoonshuishouden was gebaseerd en dat zij dezelfde keuze voor het avondeten had gemaakt als hij. 'We kunnen zo te zien wel samen eten.' De woorden waren eruit geflapt voor hij het zich realiseerde en de vragende blik van de vrouw sprak boekdelen. 'Het spijt mij, mijn naam is Hans.' Hij wees onhandig op de uitgestalde boodschappen van de vrouw op de lopende band en op zijn eigen mandje. 'Ik heb net als u een schnitzel en broccoli gekocht.' Het klonk schaapachtig en als de vrouw zich van hem had afgekeerd, zou hij verdere pogingen hebben opgegeven.

De vrouw had gezien waar Hans op doelde en glimlachte verlegen. 'Aangenaam, Janine is mijn naam en je mag wel je zeggen hoor.' Was dit het eind van de pas opgestarte conversatie of niet? Hans verzamelde moed en zei dat het enige wat er nog bij mocht wat hem betreft een koel glas rosé was. De spanning in zijn buik groeide onaangenaam. Wat zou haar antwoord zijn? Een antwoord bleef uit. Een kleine glimlach speelde om haar lippen. Ze rekende af, terwijl Hans zijn boodschappen op de band had gezet. Achter hem stonden twee opgeschoten jongens die elk een energiedrankje met wat chips wilden afrekenen. Zou dat het avondeten zijn waarop die gasten teerden? De kassière vroeg hem beleefd of hij wilde afrekenen.

Nadat hij alles in de tas had gestopt verliet hij de winkel en wilde naar huis lopen, tot Janine hem bij de deur aansprak. Had zij staan wachten? 'Ik heb niet op bezoek gerekend. Als

je tegen wat rommel kunt, ben je welkom.' Verbaasd keek Hans haar aan. 'Je bedoelt samen eten?' Het klonk wederom schaaftachtig en opnieuw vreesde hij dat dit het einde van het gesprek was. Snel corrigeerde hij zichzelf: 'Wat gezellig! Ik ben lopend. En jij?' Ze zwaaide met een grote sleutelbos voor zijn ogen en liep naar haar fiets. Even later liepen ze naast elkaar, onderweg naar Janine's huis. Het bleek meer een etage te zijn dan een huis. De oudere huizen stonden in die buurt tegen elkaar geklemd en telden vele naambordjes. Het was nog net geen wijk waar alleen studenten leefden. De bewoners van dit stadsdeel hadden vele buitenlandse nationaliteiten.

We stopten voor een deur die betere tijden had gekend. Een nieuwe verflaag kon de oude glorie waarschijnlijk niet meer herstellen. De onderkant vertoonde sporen van vergevorderde houtrot. Na twee sloten te hebben geopend, tilde ze moeiteloos de fiets naar binnen en hing hem aan een soort vleeshaak, zodat het voorwiel op de trap stond en het achterwiel in het halletje. Snel speurde ze in haar brievenbus naar wat de post haar had gebracht, terwijl hij haar tas met boodschappen kreeg aangereikt. Geduldig wachtte hij totdat de twee ongeopende brieven in een kartonnen doos verdwenen, waar lokaal drukwerk geduldig lag te wachten om te worden hergebruikt.

We klommen de steile trap op, waarbij hij zijn best deed niet te kijken naar de strak gevormde billen die vlak bij zijn gezicht heen en weer wiegelden. Hij kon net niet het kleine etiketje lezen, wat haaks op een achterzak was genaaid. Was dit mode? Opnieuw stonden ze voor een deur. De hoogte verried dat het huis eind dertiger jaren moest zijn gebouwd en nadat de deur was geopend, liep hij achter haar een grote heldere kamer in. Alsof hij zou verdwalen volgde hij haar naar de keuken en zette de boodschappen op een halfvol

aanrecht. Janine begon meteen de andere helft op te ruimen door de spullen in een deels gevulde vaatwasser te plaatsen. 'Wil jij koken? Ik heb een klotedag achter de rug. Ik pak de rosé wel.'

Daar stond hij dan. Bij een tot voor kort onbekende vrouw in de keuken om schnitzels met broccoli te koken. Wat kon je daaraan verknoeien? Hij zou er gauw genoeg achterkomen. Hij speurde de keuken af en vond al gauw een kookpan en een pan voor het vlees. Aardappels zou hij niet koken en in rijst had hij geen zin. Het kastje met kruiden was makkelijk te vinden. Er stond slechts een handjevol verschillende kruiden. Olijfolie kon hij niet vinden. Dan maar wat boter voor de schnitzels. Hij zag een gasfornuis en hoopte dat het niet teveel verschilde met zijn inductieplaat thuis. Hij zette een pan met water op, gooide er zout in en zette het gas hoog. 'Eerst maar eens de broccoli klaarmaken,' dacht hij en sneed de stukken groente in even grote stukken. Moest er geen sausje bij? Misschien wat ketchup erover doen? Had hij die fles niet zien staan bij de kruiden?

De vleespan was inmiddels warm genoeg om er wat boter in te doen. Hij moest snel dat ellendige plastic verwijderen, voordat de boter aanbrandde. Hij had de stukjes vlees net goed en wel in de pan gedaan toen ze hem een groot glas rosé aanbood. 'Proost!' Ze sprak een enkel woord, maar het leek een heel gesprek. Hij proefde van de rosé die niet slecht smaakte en keek hoe ze zich weer uit de keuken verwijderde. Op zoek naar twee borden en bestek vond hij een keukeninventaris die minimalistisch aardeed. De baklucht die hij opsnoof vertelde hem dat hij nu het vlees moest omdraaien, wilde hij zijn eer nog redden. De broccoli stond stevig te koken en moest op een kleiner vuur, om te voorkomen dat deze zou eindigen in een waterige soep.

Toch slaagde hij erin alles te vinden en redde op tijd het vlees van een half vergane antiaanbaklaag. Hij besloot de borden in de keuken te vullen. Met enige trots liep hij met twee borden naar binnen. Uit zijn achterzak viste hij het bestek. Alleen moest Hans nog eenmaal terug naar de keuken om zijn glas op te halen. Net op tijd herinnerde hij zich dat de ketchup ook wel mee kon. Janine was blijven zitten aan de tafel en speelde met haar glas. Ze wachtte geduldig tot Hans zat en proefde een stukje vlees. 'Je kookt zeker niet vaak?' Het was geen vraag geweest, meer een constatering. Voorzichtig proefde Hans zijn schnitzel. 'Shit, ik ben peper en zout vergeten. Blijf zitten, ik haal het wel even.'

Terwijl Hans de peper en zout zocht en een excuus voor het vergeten van deze standaard toevoeging in elke Nederlandse keuken, schonk Janine de rest van de fles rosé leeg. Had ze die in haar eentje soldaat gemaakt? In elk geval maakte Janine geen flauwe opmerking en at haar bord leeg. Een bescheiden hoeveelheid ketchup werd over de groene stronken broccoli gedrapeerd. Zou ze soms schilderen? Ondanks het feit dat ze elkaar veel wilden zeggen, bleef het opmerkelijk stil tijdens het eten. Hans zag in haar ogen een moeheid die hij herkende. Als hij haar niet had aangesproken bij de kassa, had ze misschien nu in bed gelegen, zonder ook maar iets te hebben gegeten.

Hij bood aan om na het eten koffie te zetten, maar ze zei dat ze geen koffie had. Thee was prima. Terwijl hij afruimde en theewater opzette, verdween zij en hoorde hij even later een douche lopen. Nadat hij een theezakje had gevonden, wat hem niet zo bedreigend leek, goot hij het kokende water in twee glazen en roerde geduldig met het kruidenzakje tot het water kleurde. Wat deed hij hier in hemelsnaam? Normaal gesproken lag hij nu op de bank in een